

[Indenrigs- og boligministeren.]

denne henstilling. Efter min opfattelse er den eneste måde, hvorpå det er muligt at sikre opførelsen af flere boliger, den at sætte noget mindre boligbyggeri i gang, end man har gjort i den senere tid. Der var ved udgangen af januar i år flere boliger under opførelse end ved udgangen af januar 1950, og det er efter min mening udtryk for, at aktiviteten i byggeriet er meget høj, hvilket beskæftigelsestallene også viser. Det er imidlertid min opfattelse, at den meget høje aktivitet fører til, at byggeriet fordyres, fordi byggeperioden forlænges. Derfor er vi nu i en lignende situation som i efteråret 1947, da min forgænger trådte til, og da han udfra sine anskuelser fandt det rigtigt at dekretere et byggestop. Noget sådant fristes jeg ikke til at gøre. Problemet er heller ikke i samme grad alvorligt, som det var i 1947, men det er alvorligt nok. Måden, hvorpå det må løses, må være at igangsætte mindre arbejde et stykke tid fremover. Det er det, der har fundet udtryk i regeringens planer, at nøjes med i indeværende år at bevilge statslån til ca. 13 000 boliger. Der lå bevillinger til 3 000 boliger, som ikke var kommet i gang, fra min forgængers tid, og det betyder, at der i indeværende år ikke skulle kunne igangsættes mere end 17 000 boliger. Til gengæld er jeg overbevist om, at vi kan få dem hurtigere og billigere fra hånden.

Jeg deler ganske den opfattelse, at de enlige frembyder et boligproblem. Jeg er derfor tilfreds med, at man i betænkningen fra det andet høje ting har henledt opmærksomheden på de enliges problem, og bemærker, at der i forbindelse med indretningen af disse lejligheder, for så vidt det drejede sig om mindre lejligheder, 1 værelses lejligheder, først og fremmest tænkes på de enlige. Jeg har også lovet at forhandle med det politiske udvalg om en henvendelse til boliganvisningsudvalgene, for at denne henstilling fra folketingsudvalget kan gå videre til rette vedkommende. Naturligvis er det svært at sige, i hvilken udstrækning boliganvisningsudvalgene vil følge henstillingen. Det lader sig nemlig ikke bestride, at det ærede medlem hr. Jens Jensen har ret i, at hvis en lejlighed er i stand til at rumme en familie med børn, er det klart, at en familie med børn er et tungere vejende samfundsanliggende end en enligt stillet. Nu har folketingsudvalget henledt opmærksomheden på 1 værelses lejlighederne, og her vil det vel være betænkeligt at udleje til familier med børn, men selv for 1 værelses lejlighedernes vedkommende eksisterer

der en kategori af boligsøgende, som et boliganvisningsudvalg i langt de fleste tilfælde efter den nu foreliggende praksis vil foretrække, nemlig de unge ægtepar. Det er også et samfundsmæssigt anliggende af en vis rækkevidde at skaffe så mange boliger som muligt til unge ægtepar. De kan jo klare sig med en 1 værelses lejlighed, men det er egentlig en mærkelig uskik, som den administrative praksis efterhånden tvinger os ind i, at der skal være barn i vente, for at man kan have udsigt til, at myndighederne vil skaffe en lejlighed, og så er myndighederne alligevel i reglen hjælpeløse, hvis de ikke tilfældigvis er i stand til at stille en lejlighed til disposition i samme øjeblik. Men naturligvis er de enliges boligproblem et betydningsfuldt problem, og jeg har som sagt ment, at den rigtige fremgangsmåde for mig var at drøfte sagen igennem med det politiske udvalg, det udvalg, som er nedsat omkring hele lejelovsproblemet, for at få nærmere præciseret, hvilken form rigsdagen ønsker at en sådan henstilling til kommunerne skal have, og i hvilken udstrækning man tør understrege henstillingen, når man tænker på de andre boliganvisningsproblemer, som boliganvisningsudvalgene i kommunerne må tage hensyn til.

Med disse bemærkningerne vil jeg gerne takke de ærede medlemmer for den tilslutning, de har givet lovforslaget.

Chr. J. Hansen: Det ærede medlem hr. Bouet mente ikke, at vanskelighederne var større nu, end de har været gennem en tid, men det er dog en kendsgerning, at der er betydelig større vanskeligheder for byggeriet, skønt der, hvad arbejdskraften angår, er mindst den samme arbejdskraft til rådighed nu, som der har været tidligere.

Må jeg have lov at sige til den højtærede indenrigs- og boligminister, at denne henstilling om ikke at lægge boligbyggeriet hindringer i vejen har man tidligere været inde på, og det er den, man åbenbart har ment at følge ved at sætte mindre boligbyggeri i gang. Jeg har nu aldrig opfattet det således, at mindre boligbyggeri ville bidrage til at afhjælpe bolignøden. Det tror jeg heller ikke kan være meningen, absolut ikke. Og når jeg nævnte, at det var ikke blevet lettere i de senere måneder, tænkte jeg ikke alene på den fordyrelse af materialerne, der har fundet sted, men jeg tænkte også på den pengepolitik, der føres. Den har i hvert fald ikke lettet eller billiggjort boligbyggeriet på nogen som helst måde, for det, man er bekymret